

Tato práce představuje rané Nietzscheovo dílo z let 1856-73, které zařazuje do kontextu jeho bohaté recepcce v 80. a 90. letech a z nějž přináší české překlady některých důležitých textů. První kapitola ukazuje, jak v souvislosti s autobiografickými poznámkami z let 1856-65 do Nietzscheova myšlení poprvé vstupuje téma řeči, a to jako prostředí umožňujícího přetrvat určitým momentům minulosti. Ve druhé kapitole je především v konfrontaci se Schopenhauerem, ale také na pozadí Langeho a Hartmannova díla předvedena artikulace pojmu hudby, jak k ní dochází v Nietzscheových poznámkách z let 1869-71. Ukazuje se, že Nietzscheova hudba, která zviditelňuje proces nastávání, řád následnosti (Aufeinander), jímž všechno prochází bez ohledu na svou vlastní kvalitu, a která se vymezuje v protikladu k řeči předvádějící svět v řádu koexistence (Nebeneinander), tedy jako představu, reprezentaci, symbol, že tato hudba představuje spolu se svým protipólem v řeči pojmovou dvojici mnohem obecnějšího charakteru, než jaký je vlastní obvyklému pojmu řeči a hudby. Řeč a hudba jsou dvěma ohledy symbolického řádu, do nějž jsme vždy již vstoupili. Ve třetí kapitole je nejdříve vyloženo selhání Nietzscheova konceptu kultury jako důsledek první konfrontace obou ohledů na řeč a následně za pomoci Nietzscheových fragmentů z let 1871-73 položeny základy takového způsobu myšlení řeči, který by tvořil spojnicí mezi oběma perspektivami, jakožto východisko porozumění pozdější Nietzscheově filosofie.